

súdnych prázdnin, neprináša sa úlevy súdu — ako to zdôrazňuje článok pána prvého prez. n. s. s. — možno čeliť, že zákon chcel otázku vlivu súdnych prázdnin na začiatok a uplynutie lehôt stanovených podľa tohoto zákona na procesné úkony upraviť jednotne a tým usadniť použitie zákona.

Podľa toho neni tedy vylúčené, že napriek dikcii § 48 »lehoty podľa tohoto zákona«, tento paragraf sa nemá aplikovať na paričné lehoty a že súdne prázdniny prospievajú len tým lehotám, ktoré sú stanovené pre jednotlivé procesné úkony.

Keďže náhrada nákladov podľa § 40, odst. 6 vymôže sa politickou alebo súdnou exekúciou, možno očakávať, že v prípade súdnych exekúcií budú sa súdy predbežne riadiť podľa právneho stanoviska najvyššieho súdu vysloveného v rozh. č. 580 úr. sb.

Arnošt Moškovič.

Advokatenkniffe.

Ku glosám uverejneným v »Právni praksi« v sešitech č. 3 str. 104, č. 9 str. 279 a č. 10 str. 309, roč. I., sděluje nám adv. dr. Otto Reiman:

Býv. rak. nejvyšší soud neuznal rozhodnutím ze dne 22. března 1905 č. 3978 (sbírka Glaser-Unger, Neue Folge č. 3003) a rozhodnutím ze dne 13. července 1914 č. j. R I 517/14 (Gl. U. N. F. č. 6998) sudiště dle § 99 jur. normy, uměle založené na útratové pohledávce, vzniklé odmítnutím žaloby pro nepřislusnost.

Toto správné stanovisko zaujal Nejvyšší soud v Brně také v rozhodnutí ze dne 3. července 1923 čj. R I 420/23 (ve sbírce Vážný ne- uveřejněno):

Žalující zdejší firma podala proti cizozemské firmě u býv. obchodního soudu žalobu o dodání 10.003 kg italských podešví na základě § 99

j. n., tvrdivši, že žalovaná strana zde měla jmění a to 1 vagon podešví. Tato žaloba byla pro nepřislusnost dovolaného soudu odmítnuta a žalující strana odsouzena ku náhradě útrat v částce 5.433 Kč 75 h. Po právní moci uvedeného odmítacího usnesení podala žalující strana, složivší útraty proti ní přisouzené k soudu, touž žalobu na základě § 99 j. n. opřevši tuto o uvedenou útratovou pohledávku. Býv. obchodní soud v Praze, neuznav tuto přislusnost, žalobu opět odmítl. Vrchní soud rekursu žalující strany vyhověl, rozhodnuv, že obchodní soud je příslušný.

K rekursu žalované strany, který tehdy byl ještě přípustným, Nejvyšší soud v Brně usnesení Obchodního soudu v Praze shora uvedeným rozhodnutím ze dne 3. VII. 1923 obnovil z těchto důvodů:

Nelze souhlasiti s názorem soudu odvolacího, že jsou zde předpoklady § 99 j. n. pro založení přislusnosti dovolaného proto, že žalovaný měl v době podání této žaloby v obvodu dovolaného soudu jmění, totiž pohledávku záležející v útratách sporu, které mu byly právoplatným usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 26. VI. 1922 Cg V 91/21-2 přisouzeny proti žalobci částkou 5.433 Kč 75 h. Dlužno míti na zřeteli, že jmění toto povstalo žalované jen tím, že zvítězila v incidenčním sporu pro nepřislusnost téhož soudu, na který jest vznesena i tato žaloba. Docílivši zamítnutí žaloby u tuzemského soudu neprávem na ni vznesené, byla by zvítězivší žalovaná, která obdržela útraty tohoto incidenčního sporu vlastně poraženou, neboť důsledkem vítězství směla by pak u téhož tuzemského soudu ve věci samé býti žalována. Tím by se obrátilo vítězství její v pravý opak a nastal by výsledek, jenž by nebyl uspokojující, znamenat by zneužití § 99 j. n. a obcházení zákona, které nelze omluviti zájmy tuzemských občanů proti cizincům.

Osnova zákona o obchodně hospodářských konsulentech.

S odůvodněním, že o poskytování právní pomoci není prý dostatečně u nás postaráno, navrhuje se, aby byla zřízena zvláštní svobodná živnost »obchodně hospodářských kon-

sulentů». Pro tuto živnost mají být zřízeny komory na podobných základech jako jsou komory advokátní. Konsulentem může být podle osnovy (§ 2) kdo vykonal s úspěchem zkoušku obchodně hospodářsko konsulentenskou (§ 84), ke které jest zapotřebí (§§ 75, 83):

a) buď absolutorium vysoké školy obchodní nebo právnické fakulty nebo vysoké školy zemědělské a 3letá praxe konsulentská,

b) nebo vzdělání předepsané pro učitele na vysokých obchodních školách a dvouletá praxe konsulentská,

c) nebo nostrifikované absolutorium na některém vysokém odborném učilišti v cizině a 4letá praxe konsulentská,

d) nebo obchodní akademie či abiturientký kurs při obchodní akademii a 6letá praxe konsulentská.

Podle § 83, 2 odst. místo průkazu o praxi vykonané u obchodně hospodářského konsulenta bude uznána a započtena do doby praxe shora uvedené i praktická činnost vykonávaná v oborech konsulentských ve smyslu § 9 ve službách veřejného úřadu nebo veřejné korporace, případně může být uznána a započítána i taková činnost konaná ve službách jiných zaměstnavatelů, na př. autorisovaných komerčních inženýrů, nebo v samostatném povolání, mohli-li žadatel v těchto případech osvojit si znalosti a zkušenosti, jež se kladou na kandidáty obchodně-hospodářského konsulentství. Postačí tudíž pro konsulenta i jen obecná škola.

Činnost obchodně hospodářských konsulentů jest popsána v § 9 takto:

(1) Obchodně hospodářský konsulent jest oprávněn vykonávati práce, udíleti porady a zastupovati strany v záležitostech souvisejících s vedením podniku nebo se správou jmění*) po stránce obchodně hospodářské, nikoliv technické.

(2) Zejména jest oprávněn:

a) sestavovati, zkoumati a revidovati účetní zápisy, účetní uzávěrky a revisní elaboráty všeho druhu, kalkulace, statistická data jakož i majetkový a finanční stav podniku; zakládati a vésti obchodní a hospodářské knihy;

b) vésti evidenci a prováděti kontrolu jakož i revisi majetku a jeho provozu ve všech oborech podnikání;

c) zhotovovati a zkoumati všechny práce v záležitostech daní, dávek a poplatků;

d) spolupůsobiti při zakládání, správě, přeměně, fusi, likvidaci*) a sanaci podniku a při finančních transakcích všeho druhu;

e) raditi stranám, zastupovati je před úřady, podávati posudky a prováděti hospodářské odhady, vykonávati činnost znaleckou pro strany, úřady, soudy a korporace, pokud jde o otázky související s vedením podniku nebo se správou jmění po stránce obchodně hospodářské;

f) vydávati listinné doklady a osvědčení o své činnosti stranám, soudy nebo úřadu.

Tento návrh zákona, přesto, že je vypracován ministerstvem obchodu, není ničím jiným než formulací maximálních požadavků určitých zájemců, a jest s podivem, jak nekriticky se dnes již i tak nepřiměřená maximální přání odpovědnými místy přijímají.

Literatura.

Rouček-Sedláček, Komentář čsl. obecnému zákoníku občanskému a obč. právo platné na Slovensku a Podk. Rusi, IV. díl (§§ 859 až 1089), Praha 1936/1937, 866 stran. Cena 240 Kč.

Štvrtý díl tohto komentára obsahuje obligáčné právo české a slovenské, spraco-

vané tým istým spôsobom ako materia predchodzích sväzkov. Na prvom mieste reprodukuje sa patričná norma zákoníka v českom znení, potom v autentickom, ďalej nasleduje navrhovaný predpis čsl. kodexu; k tomu sa radí citácia odpovedného legislatívneho materiálu a literatúra. Vlastný

*) Podle důvodové zprávy míněno je i řízení pozůstalostní.